

LBRIS

We know
books

ANGELA FURTUNĂ

Scrisori din Lombardia României

INTEGRAL

Cuprins

- I. [– ne judecă oare vreodată Dumnezeu...] / 9
- II. [oriunde te duci, se filmează...] / 11
- III. [captiv în spatele ecranului...] / 13
- IV. [așa cum a ajuns ea până la mine...] / 15
- V. [captiv în miracol, om anihilat în toposul despotismului...] / 18
- VI. [ca să poți trăi...] / 20
- VII. [în unele zile din carantină...] / 21
- VIII. [un cap încoronat – un craniu frumos...] / 23
- IX. [– care istorie...] / 26
- X. [știi oglinda-lupă...] / 28
- XI. [călăuzele te-au adus până aici...] / 32
- XII. [știi, reanimarea e ca un atelier de sculptură...] / 34
- XIII. [tocmai acum, schimbarea de paradigmă...] / 37
- XIV. [lucrurile care contează în război...] / 42
- XV. [– arată-te, așa cum ai vrea să fii...] / 44
- XVI. [în tot acest timp...] / 46
- XVII. [un poet...] / 49
- XVIII. [de data aceasta, suntem nu numai salvatori...] / 51
- XIX. [mutilare de carantină, absența...] / 55
- XX. [după o vreme, te obișnuiești...] / 57
- XXI. [singurele voci care se aud...] / 59
- XXII. [astfel stând nemișcată în noapte...] / 61

- XXIII. [așa cum rămâi închisă...] / 63
- XXIV. [timpul trece ca o măsură...] / 65
- XXV. [femeie pe linia orizontului...] / 67
- XXVI. [deși pe web e furtună...] / 69
- XXVII. [planeta se răcește...] / 71
- XXVIII. [după virusul care a băgat omenirea...] / 73
- XXIX. [spiritele angelice îi atrag pe cei întunecați...] / 75
- XXX. [după ce ochii sunt acoperiți de mușchiul...] / 76
- XXXI. [prognostic rezervat și casă de pariuri...] / 78
- XXXII. [e timpul meu real laolaltă cu timpul meu imaginar...] / 84
- XXXIII. [folosiți mult săpun și multă apă...] / 86
- XXXIV. [o zi și o noapte...] / 88
- XXXV. [îi vei spune totul...] / 90
- XXXVI. [aici se va vădi noblețea ta...] / 91
- XXXVII. [– de ce pari atât de absentă...] / 94
- XXXVIII. [muzeele de artă întâmplătoare...] / 96
- XXXIX. [anul acesta a fost un onorariu...] / 99
- XL. [dar morții sunt mult mai prezenți...] / 100
- XLI. [vorbind despre singurătatea-solidaritate cu ceilalți...] / 102
- XLII. [alege...] / 107
- XLIII. [ascultă Mahler și Enescu, în timp ce te maturizezi...] / 109
- XLIV. [acum o parte a creierului meu este nimic...] / 112
- XLV. [o zi ca oricare alta...] / 115
- XLVI. [codul secret se traduce prin ritm...] / 118
- XLVII. [– ce ai văzut acolo...] / 122

XLVIII. [la început, ca și cum ai primi cuminecătura...] / 124

XLIX. [prietenii, nu veți putea uita niciodată...] / 126

L. [– ai mai avut vreodată, ca acum...] / 128

LI. [și toate acestea se întâmplă din cauza...] / 129

LII. [cum oare am reușit să îmblânzesc...] / 131

LIII. [de la o vreme...] / 133

LIV. [o privire asupra copacului gol...] / 135

LV. [credeam că la moartea poetului...] / 136

LVI. [o civilizație nouă...] / 138

LVII. atunci când te gândești azi, aici, acum...] / 141

LVIII. [– ne judecă oare vreodată Dumnezeu...] / 143

Repere din viața și opera autoarei / 148

– ne judecă oare vreodată Dumnezeu după
felul cum cerșim o minune?
în așteptarea verdictului,
popasul în Babilonul unor lucruri
care se rotunjesc în sine,
deși par că nu au sens,
de ce dorim ceva mai degrabă decât nimic?
sau viață sau moarte
niciodată amândouă
în același timp

toată tinerețea m-am gândit
că aș fi putut vedea altfel realitatea
dacă aș fi trăit pe o plajă
dacă aș fi avut
o fereastră unde valurile adulmecă lumina –
într-o zi, am visat că sunt albatrosul care
mă privește din miradorul marinăresc și
se repede asupra mea
să mă împingă peste bord,
iar apoi mi-am petrecut restul zilelor

încercând să aflu:
oare eu am visat albatrosul
acela bezmetic
sau albatrosul e cel care m-a visat pe mine
plutind alene la suprafața oceanului?
gnoză –

de la fereastră, albatrosul,
suflet în transă
așternând culoarea poeziei
peste marea
ce salvează corabia
din deșert

oriunde te duci, se filmează,
lumea trebuie să se simtă cenzurată
și descurajată –
civilizația anihilării prin sugestie
te înfulecă

dar tu ai vrea să devii regizorul principal
invizibil și iconic
tatăl-soft al laparoscopiei psy:
ești contemporan cu cel de al cincilea cavaler
al apocalipsei,
ai devenit un zmeu introspect
o formă de absurditate
umană și autodevoratoare –
cu timpul, te vei îndepărta și te vei dilua
nu există corp acolo unde a fost anihilată
tensiunea dintre centru și margine

totul este să aștepți o noapte
și apoi o zi
și încă o noapte și încă o zi
noapte zi noapte zi

tărâmul diabolic și spiritul licuriciului

copilul-umbră și copilul-lumină,

până ce vei înțelege că liniștea este

o stare de apostazie fericită

te lepezi de ființe

abandonezi arcanele nopții

părăsești porțile zilei

mici apariții optice

arhetipuri

lentile prin care căldura privirii

se intensifică

până la foc

carusel

chipuri de copii ce ard

în cuvinte

până la cenușă

dar revin acasă cu

mentalități de stepă

și graiuri străine

botez

după botez și exil

după potop

captiv în spatele ecranului
în vorbăria tastaturii
în spatele scenei
în răgușeala cuvintelor ce nu se mai transmit
față către față

ascultând vocea sinelui într-o viață de
străin condamnat să privească reportaje
despre spital și pacienți intubați
dar să nu înțeleagă nimic

atunci când o maladie devine statistică pură
și se îndepărtează de personalizare,
nimeni nu mai percepe urletul, suspinul, geamătul:
devenim invizibili în propria existență,
doar un grup martor, o cazuistică și
suma victimelor colaterale raportate la statul major –

unde se irosește omul singur cu imboldurile sale
de a fi viu?
unde se risipește zbuciumul lui?
unde sufletul
obligat să simtă cum va fi strangulat de

linia nevăzută a frontului unei expansiuni
virtuale
precum un joc ce dă delete pe figurinele
participante ?

singur cu dronele viesparului – mărturisorul
martorul, anchetatorul, torționarul de celulă
demonul, spintecătorul, pacientul intubat,
lunetistul
transmite statisticienilor în direct analize
despre migrația *în orb* a molimei –

victorii de război, pe de o parte
versus strategii de retragere, de cealaltă parte –
și milioane de cadavre care nu mai sunt spectaculoase
precum cele sfârtecate în războaiele clasice,
de aceea, nimeni nu va putea cere vreodată
despăgubiri
pentru formele accelerate de deces stocastic
când câmpul de luptă e o hologramă
plină de relicve și relice –

marionete ale probabilității,
poetii nu mor de răzvrătire
ci de agonia cuvintelor

așa cum a ajuns ea până la mine,
apocaliptic și cataclismic
în *Lombardia României*,
pandemia a devenit o operă de artă de război
prin toate constrângerile ce duc la libertăți interioare
sufocante, su-fo-can-te-su-fo-can-te
moștenire a unei estetici
ce urcă din primul șamanism chinezesc
când virușii mascați, ghiftuiți cu muzică și costume,
se așează pe câmpiile noastre alveolare și
le colonizează cu clovni ce pantomimează și
ne hipnotizează, apoi ne preschimă
oxigenul în strigăt de odă și şuier de eunuci -
din mijocul aplauzelor mele generoase
pentru arta actorilor și din miezul crizelor mele nocturne
de dispnee și venerație,
am fost un spectator uluit, în permanență treaz
și îngrozit, dar mereu lucid și atotputernic,
am avut certitudinea că cineva s-a amuzat
de mine, de omenire, într-o reprezentație de filigrane sonore,
unic dialect în limba chineză și figurine de teatru de umbre

la fel ca în Dansul Marelui Războinic
sau Dansul Dawu chinezesc, relatat de Confucius:

- când dansează în două rânduri și se aruncă
în toate direcțiile cu armele lor,
ei răspândesc uimirea puterii sale militare
în toate statele centrale.
- când se împart și avansează în două,
indică faptul că întreprinderea
a fost acum realizată cu succes.
- când stau mult timp în pozițiile lor de dans,
așteaptă sosirea conducătorilor diferitelor state –

artă, virus și încleștare,
a fost semantica unei declarații de război
cu caligrafie pulmonară direct pe specia umană,
în timp ce maladia estetică a fost tratată
la urgență cu instrumentar medical, farmaceutic,
spiritual și etic –
cu antibiotice, anti-inflamatoare, antivirale și
binecunoscutul vaccin mut Tatăl Nostru

supraviețuitorii pandemiei vor învăța
să fie întotdeauna pregătiți pentru
un nou curent teatral planetar: